søge at fatte mig ganske kort, henvisende til mine tidligere Udtalelser.

Den første ærede Talers Udvikling af hans Forstaaelse af Grundlovens forskellige Paragraffer skal jeg ikke indlade mig paa, men selvfølgelig ligger ikke deri nogen som helst Anerkendelse af hans Fortolknings Rigtighed. Jeg finder den tværtimod helt igennem urigtig.

Det ærede Medlems Udtalelse — om det ikke var Ordene, var det Meningen — at Udvalget havde spildt sin Tid de første Aar ved at søge unyttige Oplysninger, maa jeg benægte; de vare ingenlunde unyttige; tværtimod, de bare deres Frugt i det Lovforslag, som blev udarbejdet her i Tinget om et Statspoliti, der skulde træde i Stedet for Gendarmeriet. Dette Arbejde viste, at Udvalgets Flertal og dermed utvivlsomt hele Landstinget havde en god Vilje til at se at komme ud over dette vanskelige Punkt. Naar saa det ærede Medlem udtalte, at man siden den Tid intet havde gjort, saa kan der jo for saa vidt være noget beretiget deri, men deraf kan man ikke slutte, at der ikke helt igennem i Landstinget er et inderligt og brændende Ønske om at komme ud over dette Stridspunkt. Tværtimod, jeg tror ikke, Ønsket er mindre fra den Side, jeg slutter mig til, end fra de andre Sider. Men det er jo et meget vanskeligt Punkt, særlig vanskeligt for Landstinget. Naar det en Gang forgæves har gjort et saadant Forsøg — et Forsøg, som dog var saa godt, at Regeringen accepterede Lovforslaget og bragte det frem i det andet Ting, der ikke behandlede det — saa er det jo vanskeligt at finde den Vej, man skal gaa. — Man siger nok fra den anden Side: jo, der er et ganske simpelt Middel til at komme ud over dette, og det er det, at sende Lovforslaget ned i det andet Ting. Jeg tror nu ikke, at det er et godt Middel, og oprigtig talt nærer jeg den Anskuelse, at de Herrer, som anføre dette, heller ikke tro paa det; thi de maa ingenlunde tro, at vi slippe ud over Gendarmerne ved at bringe Lovforslaget ned i det andet Ting. Jeg skal sige, hvorfor jeg ikke tror det, sige det ganske kort — skulde jeg sige hele min Mening, maatte jeg gentage, hvad jeg sagde i Fjor. Grunden ligger i den Rolle, som dette Lovforslag spiller mellem Tingene. Det er ikke et enestaaende Lovforslag, som man kan skaffe ud af Verden, men det er et Led i den store politiske Strid, som bestaar mellem de to Partier her i Landet, og som ogsaa er kommen til at staa mellem de to Ting her i Rigsdagen. Jeg udviklede i Fjor, at det, som var Stridens Oprindelse og dens egentlige Kerne, var en Strid om de to Tings Stilling med Hensyn til Finansloven. Særlig i Aarene 1882, 83 og 84 søgte det andet Ting at gennemføre en Maksime, der gik ud paa, at Landstinget vel i Formen havde Ret til at tage Bestemmelse med Hensyn til Finansloven, men at den alene skulde bestaa i at godkende, hvad man havde vedtaget i det andet Ting, altsaa at det andet Ting i Virkeligheden skulde være enebestemmende. Deraf rejste Striden sig, og det var denne Modsætning, der førte til den provisoriske Finanslov i 1885 og følgende Aar. Den Strid, som herskede her i Tinget, gik naturligvis ud i Folket, og jeg henviste den Gang til, hvor heftigt Striden førtes ude i Folket, og med hvilke Midler. Da vi saa fik den provisoriske Finanslov, førte de opstaaede Uroligheder til, at man fik Riffelloven, og efter at man havde faaet den, kom der Spektakler rundt omkring i Aaret 1885, og de førte i Oktober 1885 ogsaa til de øvrige provisoriske Love. — Naar den sidste ærede Taler bemærkede, at Forholdene ingen Sinde havde været saaledes, at man ikke kunde beherske Urolighederne med det bestaaende Politi, ja, saa har jeg ikke den Mening, og jeg vil henvise til Spektaklerne i Kjøbenhavn i September Maaned, der vare nær ved at vokse Kjøbenhavns Politi over Hovedet; det kjøbenhavnske Politi blev saa overanstrengt, at Sygeanmeldelser tiltog i en forurolignde Grad. Saa kom det bekendte Attentat, og saa kom Gendarmeriet. — Sagen er altsaa, at disse Love ere Led i den store politiske Strid, som begyndte med Spørgsmaalet om de to Tings retlige Stilling over for Finansloven. Men derfor kan man heller ikke komme ud over dette Spørgsmaal ved at tage denne enkelte Sag for sig, man kan kun komme ud over det ved et almindeligt politisk Opgør. Og hvad er det saa, dette Opgør maa dreje sig om? Om det samme som det, hvormed Striden begyndte: Finansloven. Saa snart vi kunne faa en ordinær Finanslov, ere vi ude over de andre Stridigheder; faa vi den ikke, kan det lidt nytte, om vi enes om en eller anden Lov — man er dog ikke kommen ud over Striden. Derfor er det en aldeles uberettiget Sigtelse mod dette Tings Flertal eller mod de forskellige Udvalgs Flertal, at de ikke have villet gøre noget. Jo, vi ville intet hellere, end bringe Spørgsmaalet til et endeligt Resultat, men man maa vælge det rette Øjeblik, det Øjeblik nemlig, hvor der viser sig Tilbøjelighed og Villighed til et politisk Opgør. Saa faa vi en Finanslov, og saa ere vi ude over Spørgsmaalet om